

Nalézací soud se proto právem nezabýval otázkou podmíněnosti nebo nepodmíněnosti odsouzení. Zmateční stížnost státního zastupitelství bylo z tohoto důvodu jako neodůvodněnou zamítnouti.

Čís. 5903.

Předpis § 425, odst. 1 tr. ř. (§ 344, čís. 8 tr. ř.) neukládá předsedovi porotního soudu, aby vyložil porotcům zákonné sazby trestní.

Byl-li trest doživotního žaláře zmírněn podle § 338, odst. 2 tr. ř., nesmí trvání dočasného trestu přesahovati dvacet let (§ 17 tr. zák., § 344, čís. 12 tr. ř.).

(Rozh. ze dne 18. května 1937, Zm I 111/37.)

Nejvyšší soud uznal jako soud zrušovací po ústním líčení o zmatečných stížnostech obžalovaných A. a B. jakož i o zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu jako soudu porotního ze dne 5. listopadu 1936, jímž byli oba stěžovatelé uznáni vinnými zločinem loupeže podle §§ 190, 194, 195 tr. z., takto právem:

Zmatečným stížnostem obžalovaných A. a B. (označeným jako odvolání), pokud jde o výrok o výši trestu, jakož i zmateční stížnosti státního zastupitelství se vyhovuje a napadený rozsudek, pokud jde o výrok o výši trestu u obžalovaných B. a A., se zrušuje jako zmatečný. Jinak se zmateční stížnost obžalovaného A. zamítá.

Obžalovaným B. a A. vyměřuje se podle § 195 tr. z. znova trest za použití §§ 338 a 265 tr. ř., a to B. těžký žalář v trvání 19 roků a A. těžký žalář v trvání 16 let, u obou čtvrtletně postem zostřený.

Z d ů v o d ů:

Bezpodstatná je námitka s hlediska důvodu zmatečnosti podle § 344, čís. 8 tr. ř., že předsedou porotního soudu byl porušen předpis § 325 tr. ř. tím, že předseda nedal porotcům vysvětlení o trestech, jež jsou zákonem stanoveny na jednotlivé druhy zločinu loupeže; neboť předpis tohoto zákonného ustanovení ukládá předsedovi, aby vyložil porotcům zákonné znaky trestného skutku a význam zákonných výrazů v otázkách se vyskytujících, neukládá mu však, aby byly porotcům vyloženy i trestní sazby zákona. To neukládá zákon ani v případě, kdy byly dány dodatkové otázky ve smyslu § 322 tr. ř., poněvadž i tu je předseda porotního soudu povinen vyložiti porotcům toliko význam zákonných výrazů v takových otázkách se vyskytujících a nesmí je poučiti, jaká trestní sazba při kladné odpovědi na otázky ty přichází v úvahu. To je ostatně ustanovením § 324 tr. ř. z projednávání před výrokem porotců vyloučeno, ježto o trestu přísluší rozhodovati soudnímu sboru porotnímu, a to teprve poté, když byl obžalovaný uznán vinným a když byly slyšeny strany (§ 335 a násl. tr. ř.). Že by poučení přednesené před-

sedou soudu bylo nesprávné, což jedině by mohlo tvořiti zmatečnost podle § 344, čís. 8 tr. ř., zmateční stížnost ani vzdáleně nenaznačuje.

Obžalovaní A. a B. podali odvolání z výměry trestu namítajíce shodně, že porotní sbor soudní, použiv ustanovení § 338 tr. ř. a zmírniv trest doživotního žaláře co do trvání, porušil u obou obžalovaných určením trestu delšího než 20 roků těžkého žaláře hmotněprávní předpis § 17 tr. z., podle něhož je zpravidla nejdelší trvání dočasného žaláře 20 let.*) Tím provádějí oba obžalovaní ve skutečnosti důvod zmatečnosti podle § 344, čís. 12 tr. ř., neboť vytýkají, že soud vykročil z mezí svého práva zmírňovacího. Zmateční stížnost státního zastupitelství podaná ve prospěch obou obžalovaných vychází z téhož hlediska.

Všem třem zmatečným stížnostem nutno přisvědčiti. Ustanovením § 338 tr. ř. bylo soudu, jsou-li splněny podmínky zákonem určené, vyhrazeno právo zmírniti trest, stanovený zákonem mezi deseti a dvaceti lety anebo na dožítí, ne sice co do druhu, ale co do trvání, nikoli však pod tři léta. Tímto zákonným ustanovením byl zmocněn soud stanoviti trest mírnější na místě trestu přísnějšího zákonem určeného. Trestní zákon v § 17 tr. z. stanoví však jako nejdelší trest dočasný trest těžkého žaláře do dvaceti let (rozh. č. 4232 Sb. n. s.) a tato nejvyšší hranice trestu přichází v úvahu, jakmile jsou dány podmínky pro zmírnění trestu doživotního žaláře podle ustanovení § 338, 2. odst. tr. ř. Ustanovení § 265 tr. ř., jehož bylo právem soudem použito, nařizuje, že při vyměřování trestu za trestný skutek nově najevo vyšlý je hleděti k trestu dřívějším nálezem vinníkovi uloženému, a to tak, aby se nepřekročil nikdy nejvyšší trest v zákoně určený na skutek přísněji trestný. Rozhodl-li se tedy soud pro zmírnění trestu doživotního těžkého žaláře podle § 338 tr. ř., rozhodl se pro trest dočasný, jehož nejvyšší hranice je dvacet let a vykročil tudíž z mezí svého práva zmírňovacího, jestliže vzhledem k ustanovení § 265 tr. ř. u obžalovaného A. a B. se zřetelem k rozsudku krajského soudu v Ch. ze dne 18. května 1936, jímž byl B. odsouzen na 6 měsíců a A. na 3 měsíce do těžkého žaláře, a se zřetelem k rozsudku okresního soudu v B. ze dne 26. března 1936, jímž byl B. pro přestupek lehkého ublížení na těle odsouzen do vězení na dva dny, vyměřil tresty oběma obžalovaným vyšší než nejvyšší hranici dočasného trestu.

Bylo proto oprávněným zmatečným stížnostem vyhověti, výrok o trestu u obou jmenovaných obžalovaných jako zmatečný podle § 344, čís. 12 tr. ř. zrušiti a vyměřiti znova trest odpovídající zavinění obou obžalovaných.

Čís. 5904.

Jde o zločin nedokonaného podvodu podle §§ 8, 197, 199 d) tr. zák., nikoliv o přestupek podle § 320 f) tr. zák., dostavil-li se kdo se zfalšovaným cestovním pasem ke státní hranici v úmyslu oklamati česko-

*) Pozn. red.: Porotní soud uložil obžalovanému B. trest 25 roků těžkého žaláře, obžalovanému A. trest 20 roků těžkého žaláře.